

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptvra, Et Vera Catholica
Doctrina, Atqve Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

De Cœlibatu sacerdotum. 123

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

Tricesima quarta Accusatio.

De Cœlibatu Sacerdotum.

CAP. CXXIII.

HANC Accusationem contra nos ob eam causam instituerunt, quod potestatemus facimus Sacerdotibus Matrimonium contrahendi: Atque hoc loco & Patres & Canones contra nos producant, nolentes Sacerdotem, quandiu in Sacerdotali munere constitutus est, vxorem ducere: prohibentes etiam, ne quis ad Sacerdotium admittatur, qui sit digamus, hoc est, defuncta vxore prima, duxerit alteram.

Responsio.

Verum est, antiquos Patres & Canones eiusmodi ministros Ecclesie postulare, quin nullo vnquam coniugio, vel vno tantum fuerint. Quamobrem id verò? Neque enim tantummodo Christianus, verum etiam naturalis & communis sensus dicitur, vt in omnibus legibus primum omnium causa præceptorum & interdictorum consideretur: vt magis ad commodum, quod in vnaquaque lege quaritur, quam ad litteram legum respiciatur. Iam negari non potest, causam propter quam S. Patres cœlibes Ecclesie Ministros requisierunt, commodumque quod in eo spectarunt, esse, vt ministri tantò liberiores ab omnibus carnalibus & mundanis negociis existentes, diuinis tantum & spiritualibus rebus incumberent. Alioquin extra matrimoniū non propter hanc causam viuere, quantumuis casta & impollutam vitam quis ageret, S. Patres semper condemnarunt, multò minus in ministerio Ecclesie tolerassent, quos in manifesta impudicitia viuere cognouissent, quemadmodum Aduersarij faciunt. Quin & hoc nouerunt Aduersarij, neminem posse alteri legem obicere, cui cum ipse obnoxius sit, eam tamen conuersatione vite sue non implet. Cum igitur Aduersarij ad quæuis Ecclesie ministeria assumant, in eisque tolerant, qui non solum omnis generis secularibus negociis, verumetiam manifesta impudicitia & symonia à Domino penitus abalienati sunt: & alioquin ministerium Ecclesie ritè administrare vel non sciunt, vel nolunt, manifestum eos non solum Canonibus à se citatis non satisfacere, verumetiam ex diametro repugnare. Quare non habent, quod Canones iure nobis obiciant. Nouerunt utique Canones istos, qui de Cœlibatu Sacerdotum agunt, postulare, vt nullas secum vxores habeant, præter solas matres & sorores suas: utque ab omni suspecta mulierum consuetudine abstineant: itè, vt Sacerdotes, qui cum muliere rem habuisse deprehendantur, de officio suo deponantur: denique ne quis ad hoc ministerium assumatur, què ante hac vitam in immunditia & lasciuia consumpsisse constet. Iam si Aduersarij hæc omnia hæctenus obseruarunt, opere id testatur. Si verò contrarium eos fecisse constat, quemadmodum

quemadmodum, pro dolor, luce meridiana clarius est, & res ipsa clamat, sciât, se non habere, quod nostram Coniugij permissionem taxent, aut de legibus sublimioris cuiusdam castitatis disputent.

Fundamentum ex verbo Dei desumptum, Quod teneamur Sacerdotibus Coniugium liberum permittere.

Solutio argumentorum Aduersariorum quæ ducunt ex loco Pauli, 1. Cor. 7. Qui cælebs est, curat ea quæ sunt Domini, &c.

Solutio alterius argumeti, ducti ex dicto Pauli, 1. Cor. 7. Ne fraudetis vos inuicem, nisi si quid ex consensu, pro tempore, vel vacetis ieiunio & precatoni.

De secundis nuptiis Sacerdotum.

C A P. CXXIV.

Os, tanquam Christianus Episcopus, tenemur, providere, vt Ecclesiis verè pij, Dei que timentes ministri præficiantur, qui nullo scelere, quod vim habet è regno Dei excludendi, implicati & irretiti sint. Tit. 1. iam diuturni temporis experientia docuit, fieri nullo modo posse, vt promiscua illa Sacerdotum cum mulieribus commixtio è medio tollatur, nisi legitimum Matrimonium permittatur. Sæpius enim illud, sed frustra tentatum est, ab eo vsque tempore, quo propositum fuerat prohibitionem Matrimonij plene in actum perducere. Quod apud Germanos primùm circa annũ Christi M. LXXIV. sub Gregorio VII. non sine graui tumultu, & infinitis scandalis factum est, vt testatur Sigebertus Gemblacensis in suo Chronico. Ex quo iam dudum omnes prudẽtes Episcopi, & alij Magistratus, fieri non posse iudicarunt, vt Sacerdotibus tantùm manifestè illegitimi concubinatus, sine maiori periculo, prohibeantur, nisi legitimum matrimonium contrahendi potestas eis concedatur.

Cùm igitur S. Coniugium res per se Sancta sit, & iuxta ministerium Ecclesiæ non tantum bene consistere, verum etiam multum auxiliij & adiumenti eidem asserre queat, iuxta testimonium Spiritus sancti, qui statim postquam Episcopum irreprehensibilem esse voluit, subiunxit, vnus vxoris maritum: cùm que nisi legitimum matrimonium liberum permittamus, idoneos ac Dei timẽtes ministros pro Ecclesiis fidei nostræ commẽdatis, comparare nequeamus, sanè debitores sumus coram Domino, vt medium liciti matrimonij, & à Deo ipso instituti, diutius non differamus, sinamúsque hac ratione miseris Parochias idoneis ministris destitutas esse.

Obiicitur quidem hoc loco dictum Pauli, Qui cælebs est, curat ea quæ sunt Domini, quomodo placiturus sit Domino. At qui duxit vxorem, sollicitus est de his, quæ sunt mundi, quomodo placiturus sit vxori. Sed dictum istud in eo sensu intelligi debet, quo est ab Apostolo prolatum. Haud dubiè enim non ab omnibus Coniugibus curam